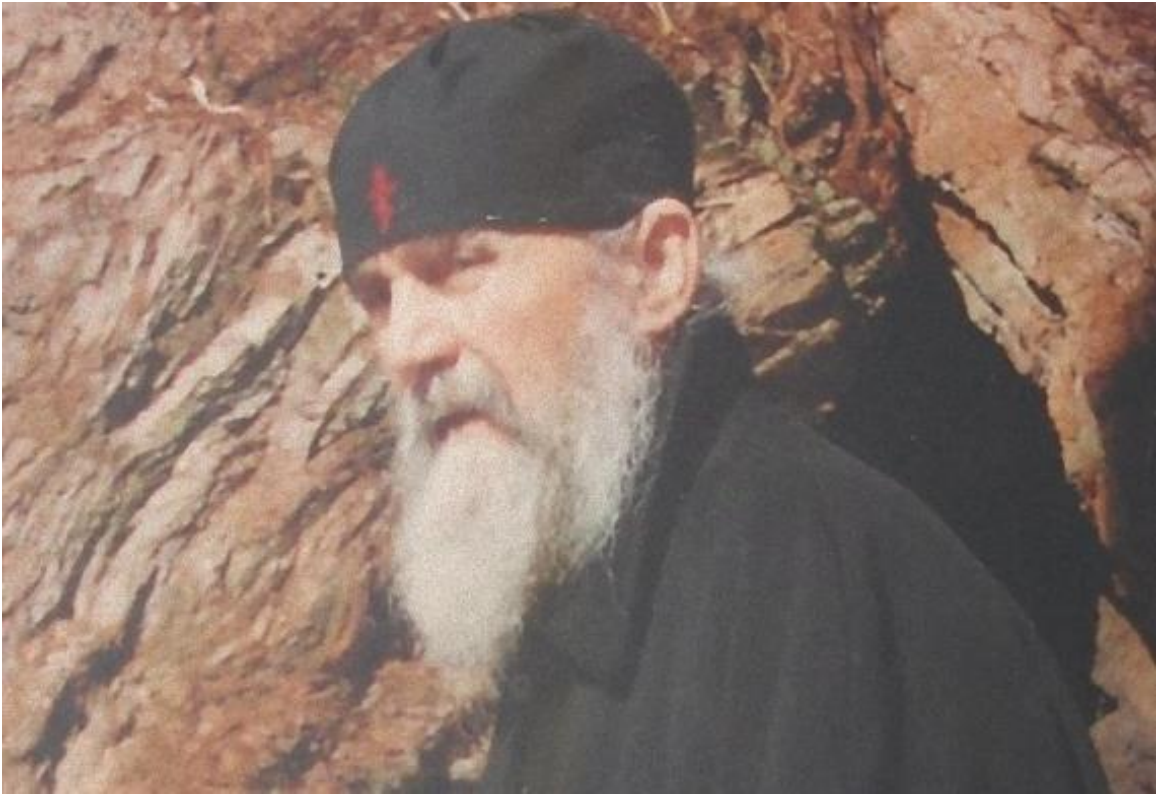

Τι είναι η κατάκριση.

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης.

Πάθη.

Το ότι κατακρίνουμε τι σημαίνει; Ότι θεωρούμε τον εαυτό μας μη σφάλοντα σε οποιοδήποτε αμάρτημα. Γι' αυτό λέει ο Κύριος: «Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε... εν ω κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε» (Ματθ. 7:1). Είναι τόσο σοβαρή βέβαια η κατάκριση, παρ' ότι εμείς την έχουμε για «ψωμοτύρι» και σαν εμπερίστατη αμαρτία. Εμπερίστατη αμαρτία είναι αυτή, που γίνεται σε κάθε περίπτωση και κάθε ώρα.

Καίτοι τέτοιοι είμαστε κι εμείς όλοι, λαβωμένοι, καιτοι όλοι είμαστε φορτωμένοι από πληγές κι αμαρτήματα, λέμε για τον άλλον. Όταν πάμε στο νοσοκομείο, θα δούμε ότι όλοι είναι άρρωστοι. Βλέπετε όμως ότι κανένας δεν κατακρίνει τον άλλο άρρωστο· το έχετε παρατηρήσει; Κανείς δεν λέει στον άλλο: «Γιατί εσύ είσαι στο κρεβάτι», αφού είναι κι αυτός άρρωστος στο κρεβάτι. Ενώ εμείς εδώ όλοι είμαστε άρρωστοι ψυχικά κι όμως ο ένας χτυπάει

τον άλλον. Ο ένας είναι άρρωστος στο μάτι και κοιτάζει τον άλλον που είναι άρρωστος στο πνευμόνι. Κι όμως δεν το καταλαβαίνουμε οι ταλαίπωροι.

Μας σκοτίζει η αμαρτία, μας σκοτίζει ο δαίμονας, για να μας κρατάει όλους στην κατάκριση. «Θα πεθάνουν αύριο και θα τους πιάσω μια χαρά στη φάκα», λέει ο διάβολος· και ο Χριστός, που είναι δικαιοσύνη θα τους πει: «Κρίνατε; Κρίνατε; Τι σας είπα εγώ στο Ευαγγέλιο; Μη κρίνετε. Εσείς είσθε οι κριτές; Από πού είσθε κριτές εσείς; Εγώ είμαι ο Κριτής».

Κι έτσι θα μας καταδικάσει όλους εμάς με το μέτρο που μετρούμε τους άλλους. Κι όμως εμείς οι ταλαίπωροι δεν το καταλαβαίνουμε κι ανοίγουμε το στόμα και μιλάμε για τον ένα, για τον άλλο και ρίχνουμε την πέτρα του αναθέματος, χωρίς να καταλαβαίνουμε ότι εμείς πρώτοι έχουμε το ανάθεμα.

Πόσοι και πόσοι άνθρωποι, που εμείς τους έχουμε για τιποτένιους και για αμαρτωλούς, μία μέρα μπορεί να βρεθούνε στην Βασιλεία του Θεού· κι εμείς που παίρνουμε την καρέκλα του δικαστού και κρίνουμε, να βρεθούμε κατακριτέοι και να περάσουμε στην κόλαση!

Γι' αυτό, λοιπόν, χρειάζεται πάρα πολλή προσοχή στα έργα μας και να αγωνιζόμαστε να ξεριζώσουμε τον εγωισμό, αυτό το φοβερό θηρίο, που μας τρώει όλα τα σωθικά. Το «εγώ»! Αυτό φουντώνει μέσα μας και θυμώνουμε και οργιζόμαστε και κατακρίνουμε και απαιτούμε το ένα, απαιτούμε το άλλο και βρίζουμε και χλευάζουμε τον έναν και ταπεινώνουμε τον άλλον. Θηρίο! Αυτό βοηθάει στην κατάκριση, αυτό φουσκώνει τον λογισμό ότι κάτι φτιάχνουμε, ότι είμαστε καλοί, ότι έχουμε αρετές, και χίλια δύο άλλα.

Η αφετηρία των καλών είναι η ταπεινοφροσύνη και η αφετηρία των κακών ο εγωισμός.

Όταν εγώ κρίνω έναν άνθρωπο από συμπάθεια, όχι για να τον κατάκρινω, να τον κατηγορήσω και να τον ταπεινώσω από το φούσκωμα του εγωισμού, αλλά από μια αγάπη και στοργή – π.χ. λέμε ότι ο τάδε, αν δεν έκανε αυτό, πόσο θα ωφελούσε – με πόνο το λέμε και προσευχόμαστε γι' αυτόν,

αυτό δεν είναι κατάκριση. Ενώ όταν τον χαρακτηρίζουμε σαν κακό και εγωιστή και τον ταπεινώνουμε μπροστά στους άλλους, αυτό είναι αμαρτία και κατάκριση.

Από το βιβλίο: Γέροντος Εφραίμ Προηγούμενου Ι.Μ. Φιλοθέου, Η τέχνη της σωτηρίας. Έκδ. Ι.Μ. Φιλοθέου, Άγιον Όρος 2005. Ομιλία Ι΄. Ο πόλεμος κατά των παθών, σελ. 158 (απόσπασμα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>